

VESTITORII

APARIȚIA LA 1 ȘI 15
ALE FIECĂREI LUNI
ABONAMENTUL
LEI 120 ANUAL

Redactori: GH. I. CIOROGARU și VASILE MARIN

Redacția și Administrația Str. Ankara, 1

OFENSIVA IUDEI ȘI A FARISEILOR

Se împlinesc două luni decând împotriva naționalismului românesc cel mai autentic și împotriva fiilor cei mai curați ai acestei țări, s'a deslănțuit o campanie de ură și de defăimare, condusă cu o mârșăvie și o violență cum nu s'au mai întâlnit încă nici chiar în țara aceasta a tuturor îndrăznelilor și a tuturor îngăduințelor.

Atacul a fost pornit într-o zi, prin coloanele „Adevărului“ de către unul din salariații Judei: trădătorul de neam Tudor Teodorescu-Braniște. Automat toate uzinele de literă otrăvită din Sărindar, au pus în funcțiune rotativele și peste întreaga țară s'a revărsat deatunci în milioane și milioane de foi calomnia și ura, minciuna și ațâțarea, intriga și falsul.

Mișcarea de reînviere națională a fost spurcată cu bale și venin de toate scursorile târgurilor galițiene; conducătorii acestei mișcări, acei cari au mucezit în închisori pentru dreptatea românului în țara lui, au fost stropiți cu noroiul calomniei și denunțați ca „adversari ai patriei“ de către aceia cari au furnizat întotdeauna dușmanilor neamului nostru, spionii, dezertorii și trădătorii, iar copiii neamului românesc, studenții crescuți în cultul jertfei pentru patrie, au fost insultați și prezentați drept „profanatori de morminte“ „neisprăviți“ și „criminali feroci“.

De două luni de zile, opinia publică românească, care se vrea cinstită informată, este metodic zăpăcită de alarma presei din Sărindar; de două luni de zile tolerăm și stăm cu brațele încruciate în fața obrăzniciei jidovimii și a slugilor ei, cari scuipă cu venin în obrazul curat al Țării; de două luni de zile ne înfruntă rânjind, trinitatea Blumenfeld-Sochor-Honigmann.

În slujba aceloraș interese, Ion Mihalache și echipa lui țărănistă, au intrat în diavolească horă. Prin declarații cari îi scot din rândurile neamului nostru, printr'o agresivitate care poartă în ea ura și neputința, Ion Mihalache prin acțiunea sa din urmă și prin idelle sale de totdeauna s'a transformat în unealta iudei și s'a consacrat pe vecie dușman al reînvierii neamului românesc. I-o strigăm de aci ca să știe și să se știe.

Să știe și să ia seama Ion Mihalache și presa lui din Sărindar că nimeni și nimic nu mai poate împiedica neamul acesta ca în sfârșit să-și cucerească drepturile pentru cari luptă de atâta amar de vreme. Neamul acesta și-a format de acum o conștiință și tineretul ieșit din șaua lui formează o gardă peste care nu se mai poate trece. Neamul acesta nu va mai tolera ca interesele din afara sau dinăuntrul hotarelor, oricari ar fi ele, să se mai împlinescă cu prețul sângelui nostru românesc.

Canalia

Ciocoiul Armand Călinescu. Un nume cât o istorie; cât toată istoria țărănistă, cu care se confundă, pe care îl reprezintă și în care se oglindește cu toată stărpiciunea ființei lui morale și fizice.

Pe frunte, deasupra singurului ochi care i-a mai rămas, un general glorios, care a scris istorie cu faptele sale de armă, a imprimat cu pecete de foc cuvântul care îl va identifica pe Armand Călinescu până la sfârșitul zilelor sale: CANALIA.

Congresul studențimii române, una și nedespartită, care a intrunit recent la Târgul Mureș toată elita de gând și caracter a tineretului românesc, a subliniat și el, cu fierul roș al blestemului, eticheta aplicată pe fruntea aceluiaș Călinescu: CANALIA.

Și toată țara care simte și se recunoaște pe sine în ideile, în faptele și în credințele lui noi, și-a însușit dela un hotar la celălalt expresia și strigă răspicat, ori decâte ori se pronunță numele lui Armand Călinescu: CANALIA.

Frate de sânge cu oesalții canalie, Victor Iamandy, ciocoi.

izajul dela Argeș ridică azi din nou capul nostru ca să illustreze odată mai mult zicătoarea românească, șarpelei când i se urăște cu binele iese la drum.

Fostul vătaf al siguranței și al jandarmeriei, nu-și mai găsește dela o vreme astămpărul; în acord cu metecul sinistru, Madgearu, calomniază în Parlament pe cei mai buni dintre fiii țării acesteia; se auto-intervievează prin coloanele jidovo-armenești ale lui Sochor și se excită indignat ori de câte ori, patronul spiritual al lui și al țărănistului, Kalman Blumenfeld, îi comandă; se prezintă ca ambasador al țărănistului în Parisul lui Finaly și al lui Leon Blum, pentru a obține de acolo firmanul de întărire, în vederea aducerii la putere a partidului pe care Ion Mihalache îl prezidează și Auspiciul îl conduce; și mai recent, în fața câtorva zeci de agenți electorali, cari au cunoscut pe vremuri mana O. P.-ului, se răstoacă «autoritar» la naționalități și spumează amenințând pe tinerii creatori de viață nouă cu greutatea brațului său în zua cea mare a venirii la

putere. Și dela înălțimea pe care s'a autoprocetat somează guvernul liberal, guvernul acesta care poartă pe conștiința lui 25 de morți din rândurile flăcăilor cari alcătuiesc «oastea fără nume», să reintroducă ilegalitatea, să-și dubleze activitatea represivă și să înteească prigoana.

Lumea care nu analizează mai adânc și care nu cunoaște întocmai psihologia canalilor de speța aceasta, se întimidează minunându-se de excesul de energie care îl agită pe minusculul politician. Și înșelată de larva presei jidănești, consideră toate aceste paranoice manifestări drept acte de mare autoritate și curaj.

Naivii și omenii de bună credință cari gândesc astfel se înșeală amar: toate aceste efecte verbale, nu au decât o singură explicație: FRICA.

Tinerii verzi n'au uitat nici înscenările dela Chier, nici închisorile dela Arad, nici infamia dela Teiuș, nici masacrul dela Alba Iulia și nici masacrul dela Vișni. Toate, absolut toate uneltele și patronate de canalia

Trădarea lui Ion Mihalache

de Vasile Christescu

Crossav de urdă e uneori soarta cu omenii. Ați văzut marea înfuriată? Din involburarea apei furtona înaltă deodată un val uriaș și îl aruncă asupra stâncilor de parcă ai crede că le va înghiți cu totul. Dar cu cât mai năprasnic se avârlie, cu atât mai repede valul este sfărâmat și împrăștierea lui are ceva dureros de neputință și înfrângere, încât privitorului i se naște un sentiment de milă și compătimire.

Nu știu de ce acelaș sentiment de dureroasă compătimire am avut atunci când m'am gândit la soarta partidului național-țărănesc.

Născut din haosul politic de după război, atunci când dorința de înfaptuire și afirmare românească s'ambalau în focul trianglelor, căuta o realizare și când țărănimii, ieșind din robia marelui proprietăți, năzua să conducă țara săurită cu sângele pe care ea atât de darnic l'a jertfit, acest partid — cățiva oameni — profitând de dezorientarea generală, s'a declarat mandatarul politic al acestei mase țărănești și ridicând drept flamură cămașa imaculată a învățătorului Ion Mihalache dela Topoloveni a început să agite țara.

Cămașa a fost plimbată dela Severin la Cernăuți și Chișinău — peste Carpați nu a putut să treacă, pentrucă frații ardeleni prețiau mai mult gulerul scrobit al Domnului Maniu — iar Ion Mihalache, simpla port drapel, se arunca eroic în lupta politică, având drept lozină de raliere și de bătaie strigătul trâmblat dela un capăt la altul al țării: «Săriți, hoșii! Hoșii erau toți reprezentanții celorlalte partide, foștii proprietari — glasul robului liberat striga după dreptatea furată timp de veacuri — sau marii bogătași, profitorii bunurilor pământului românesc, pe care el îi vedea adunați laolaltă în celelalte partide, mai ales în cel liberal.

Marxismul era o modă prin 1920. Formulele lupte de clasă circulau prin aer, și era firesc ca și învățătorul dela Topoloveni, lipsit de

o doctrină politică proprie, să-și tinoțezea albul cămășii cu puțin roșu. Și-a însușit deci lupta de clasă, dar fără să afirme revendicări pozitive.

O agitație negativă, de protestare împotriva corupției și a venalității conducătorilor noștri, aceasta a fost activitatea din primele timpuri a lui Ion Mihalache și a partidului țărănesc.

În căutarea unui stat major și chiar a unui șef, care să dea prestigiu partidului, Ion Mihalache se asociază rând pe rând cu socialistul «sui generis», doctorul fără elenji N. Lupu, demagog sinistru, «cu un pol în pungă», dar trăind la Athenée Palace, apoi cu C. Stere, om cu sufletul și spiritul format în atmosfera revoluționară rusească, departe de gila românească, Cultura acestui «profesor» impunea «învățătorului» Mihalache și în curând vedem partidul la remorca ambițiosului revoluționar basarabean. Sub flamura lui Ion Mihalache au mai venit și alți intelectuali; și domnul Răducanu și domnul Madgearu și alți domni și domnișori. Și cu aceștia a mai venit cineva în partid: finanța jidovească.

În toată dezvoltarea noastră politică din ultimii cincisprezece ani, acesta e un moment capital. Îl fixăm acum spre a reveni mai jos.

În primii ani de după război, se dădea o mare luptă între finanța națională, al cărui crâncen luptător era Vintilă Brătianu, și cea internațională lacomă de a acapara bogățiile noastre și care își avea reprezentant aci pe Blank. Prima își avea și instrumentul politic — partidul liberal — prin care își asigurase dominația; a doua trebuia să și-l găsească. Nu fu greu. Prin domnul Răducanu și mai ales prin domnul Madgearu, partidul țărănesc deveni instrumentul politic al finanței internaționale jidovești.

Ce a înțeles Ion Mihalache, omul ridicat din și pentru țărănimia românească, din această luptă? Nu știu. Am văzut faptele. A îngenunchiat în fața seniorului finanței internaționale, jidanul Aristide Blank, primind consecrarea acestuia ca port drapel al democrației românești. De a doua zi gazetele din Sărindar au pomăzuit pe Domnul Ion Mihalache frunțag al opoziției și au proclamat dreptul decesiune al partidului țărănesc la putere.

Ambiția de a se vedea din nou în fotoliul ministerial, unde întâmplarea îl cocoțase câteva luni, setea de putere, iată ce rodea înima învățătorului dela Topoloveni.

Greutatea de a învinge pe liberali l-a făcut să fuzioneze cu celălalt partid, al naționalistilor ardeleni, a căror legătură cu masele de peste Carpați era întemeiată pe tradiția luptelor de rezistență împotriva opresiunii maghiare, care, izbea deopotrivă pe intelectuali și pe țărani români.

Ce oare avea comun țărănul Mihalache cu intelectualul rigid și formalist Iuliu Maniu, altceva decât setea de putere, și ura împotriva lui Ionel Brătianu?

În fruntea noului partid național-țărănesc a fost pus Domnul Iuliu Maniu, spiritul, cel mai negativist din politica noastră. Admirabil opoziționist om de rezistență și mare șoșotitor al situațiilor, D-aa poate uza de un adversar, dar nu poate governa. E o incapacitate organică proprie ființei sale.

Faptul s'a verificat pe deplin în 1928, când imensul credit moral acordat partidului național-țărănesc de masele populare care l-au adus la guvern, a fost consumat în mai puțin de un an.

Alături de Iuliu Maniu, activitatea Domnului Mihalache în prima guvernare național-țărănească, s'a redus la publicarea faimoselor scrisori către plugari la înșpețirea halei de pește și la declara-

(urmărește în pag. 4-e)

Stăpânul presei jidovești și mentorul politicii democratice. Nimic nu se mișcă fără ordinea lui în silozurile cu rotative din Sărindar și nici o acțiune nu se încheagă în uzinele de corupție ale democrației fără avizul său obligatoriu.

De pe tronul aurit al Israelului comandă cu gesturi de sătrap, duzinilor de slugi. Devotați prin corupție și legați de interesele Kahalului cu lanțuri aurite, sub sfichilul lui Scrutator, comit cotidian crime împotriva ființei morale a neamului românesc, uneltele Judei: Tudor Teodorescu Braniște, Sevastoa, Petre Pandrea, Mircea Grigorescu, Liviu Năstă.

Stăpânul a-tot-puternic al lojei «Libertate» se găsește totdeauna în centrul urzelei de unde pornesc firele nevăzute cari comandă părgăniile politicii democratice românești.

Pentru Scrutator nu există secrete de Stat, fără Scrutator nu se planuește nimic în lumea oficială și neoficială a democrației, avizul lui este cerut și sfatul lui totdeauna ascultat. Uchii și urechile lui Scrutator sunt pretutindeni.

Teribil și temut ca un tehoivan, Scrutator pune în mamile sale tuigerile presei din Sărindar. Sănușii și pran-mișușii democrației îi cultivă înmuntăteca; șefii de partide democratice îi cădelnățeau: corpurile constituite îi solicita bunăvoința cu bani mulți și grei.

În calitatea lui de Prim-Ministru al Israelului de ani de zile se agita multiplicat în presă, în parlament, în partide, în bruma de opinie publică intrucât îi acordă credit. Iar în aceste ultime două luni cu deosebire, fostul salariat al nemților din vremea războiului, se indignează «patriotic» și urmat de toată gloata masono-democrată, conduce campania de dinamitare a fundamentelor românești.

De două luni încoace, această ludă neam de șarpe, îndeamnă la asasinat, spurează eele mai sfinte instituții ale noastre — armată și justiție — agită la ură și învrăjpire, încită la dizolvarea organizațiilor curat naționaliste, ferecă și desferecă totul pentru a-și mai împlini odată planurile, cu prețul sângelui nostru românesc.

*

Ascultă Kalman Blumenfeld, căci acesta ți-e numele din moși strămoși! Privește și ascultă: lucrurile s'au schimbat. O lume nouă s'a ridicat înălăuntrul hotarelor noastre care îți interzice și stărpiciune venită din magiuniele galițiene să te mai amențeci în treburile noastre românești! Țara aceasta nu mai este sat fără câini, în care să-ți faci de cap tu și ai tăi! Întoarce-te cât mai degrabă în gheto. Dar să te rostuești astfel să nu te ajungă pe plaurile acesteia zua cea mare a reînvierii neamului românesc, zua cea mare a dreptății lui, după legea lui!

Ion Arcaș

VASILE MUNTEANU

POLITICA EXTERNA

de Mihail Polihroniade

Alegerile din Franța

TRAGEDIA SPANIOLA

Prîmul rezultat al alegerilor din Franța e oarecum surprinzător: 179 rezultate și 426 de balotași.

Asta arată cât de împărțite sunt forțele politice, cât de acerbă e lupta, cât de complicat e sistemul politic francez, cât de împărțită e națiunea franceză.

Ce contrast față de masivitatea plebiscitului german, reflex al unei unități de conștiință și de voință numai întâlnite în istorie.

Și mulțimea balotașilor mai dovedește un lucru, că nu există un curent dominant, curcior în politica franceză, că acea «clame de fond» pe care o dădesc atât partizanii Frontului Popular cât și partizanii mișcărilor naționaliste, nu s'a vădit încă.

Republica franceză continuă jocul micilor combinații, micilor rivalități de cartier și de arondisment, micilor orizonturi în clipa în care lumea întreagă e străbătută de mari curente, de mari elanuri, mari aspirații.

Deși decamdată configurația noiei Camere nu poate fi precis indicată, totuși apare mai mult ca probabil că Frontul Popular va fi biruitor.

Intr'adevar balotașii sunt întotdeauna favorabile stîngii, deoarece «disciplina republicană», dedusă din axioma «pas d'ennemis à gauche», funcționează întotdeauna.

Ce înseamnă «disciplină republicană»? Înseamnă că la balotaș, candidații de stînga care au dobîndit la primul scrutin mai puține voturi își retrag candidatura în favoarea candidaților de stînga care a obținut mai multe voturi.

Este o practică veche, care datează încă de la începutul republicii, cînd republicanii aveau în fața lor o masă compactă de două sute de monarhiști. Dimpotrivă partidele de dreapta nu practică această solidaritate în fața urnei, ele își mențin de cele mai multe ori cu încăpăținare candidaturile și la al doilea scrutin, de aceea scrutinul de balotaș le este întotdeauna defavorabil.

Prin urmare vom avea o Cameră de stînga, foarte de stînga, cea mai de stînga de la începuturile republicii și pînă astăzi.

Dar în ce sens se va face orientarea spre stînga?

În sensul unei sdobîri a centrului și a dreptei sau în sensul unei alunecări spre extrema stîngă a majorității de stînga?

Cred că mai mult în ultimul sens.

Asta nu înseamnă că centrul și dreapta — luete în bloc — nu vor pierde între 50-60 de mandate.

Dar nu aceasta va fi determinant pentru politica franceză, ci numărul și atitudinea extremei stîngi.

O strălucită victorie comunistă și socialistă, urmată de o severă exploatare a victoriei, poate scoate Franța din jăgățul obișnuit. Intr'adevar o biruință a stîngii «cumînfrînă» nu schimbă nimic în Franța.

Vom înregistra aceleași guverne șterse, dominate de francmasonerie, aceiași decursuri goale aceiași decreșitudine lentă.

D-l Daladier, va face loc

d-lui Chautemps, care va face loc d-lui Herriot etc. etc.

După doi ani, distrugerea finanțelor, vre-un scandal politic, o presiune pe Rin va duce la denunțarea «cartelului» și la realizarea unui guvern de «concentrare republicană», adică radical-socialiști, se vor despărți de socialișto-comuniștii și vor colabora cu centrul-dreapta ca în 1926 sau 1934.

Dimpotrivă cu totul altfel se va prezenta situația în cazul în care Frontul Popular — orientat mai mult spre comuniști decît spre radicali — va voi să-și pună serios în aplicare programul.

Socializarea Banței Fran-

ței, a industriilor de armament, a marilor întreprinderi de utilitate publică, exproprierea celor «200 de familii care stăpînesc Franța» dizolvarea ligilor de dreapta nu sunt menite să treacă — vorba francezului — «comme une lettre à la poste».

Grave frământări interne sunt așadar în perspectivă în Franța.

Vom asista, în această din urmă ipoteză, la accentuarea la maximum a antagonismelor, la o ciocnire tragică între dreapta și stînga, la o sgdudre din adăncuri a întregului edificiu politic francez.

Nu numai atît. În toate țările occidentale, de veche tra-

diție burgheză, extrema stîngă a slujit drept catalizator.

Pericolul roșu a dus la triumful fascismului și a național-socialismului, el a fost cauza indirectă a răsturnării democrațiilor parlamentare.

E de presus că în Franța, țară de veche și atotputernică tradiție burgheză, lucrurile se vor petrece la fel.

Iată ce așteptăm noi de la o victorie deplină a Frontului Popular.

Să mai vorbim de repercursiunile externe a unor asemenea eventualități?

Ele sunt clare: totala paralizie a Franței în Europa.

Dar să așteptăm deocamdată rezultatele din 3 Mai.

Victoria Frontului Popular în Spania a readus țării lui Cer-rantes seria de greve, de atentate, de atacuri, de incendii, de cruzămi pe care orice revoluție de stînga le presupune.

De altfel spectacolul nu-i cu totul nou pentru spanioli.

De mai bine de o sută de ani peninsula iberică nu și-a regăsit liniștea.

Imediat după război valul roșu se revarsă asupra Spaniei cam în același mod în care se revarsă și asupra Italiei.

Consecințele sunt — formal — aceleași, dictatura lui Mus-solini la Roma și cea a lui Pri-mo de Rivera la Madrid.

Dar o dictatură militară nu poate să dureze, Primo de Ri-vera se prăbușește la 1930.

În primăvara lui 1931 Don Alfnoso se prăbușește la rîndul său.

Coaliția republicană care-l învinsese cuprindea toate nuanțele curebului politic. De la moderapii lui Alecala Zamora și Miguei Maura, la radicalii lui Lerroux, la socialiștii moderapi ai lui Indalecio Prieto, la socialiști extremiști ai lui Largo Caballero.

În primul moment d-l Zamora ajunge președinte de republică dar puterea efectivă trece în mâna oamenilor de centru stînga a căror exponent e d-l Azana.

Prima legislatură republicană nu reușește decît să dea țării o constituție ridicolă, să tulbure grav viața economică, să fie incapabilă de a garanta un minimum de ordine și să ducă la dezmembrarea Spaniei prin secesiunea Cataloniei și pregătirea secesiunii bacee.

În asemenea condițiuni nu-i nici o mirare că alegerile din toamna lui 1933 dau o puternică majoritate de dreapta.

Axa acestei majorități o formează puternicul grup al «Acțiunii Populare» condus de Gil Robles.

Această grupare înseamnă repetarea în peninsula iberică a fenomenului petrecut odinioară în cea italiană, încercarea Vaticanului de a crea un mare partid catolic de mase, cum fusese între 1919—1923 celebrul partid popular italian al lui Don Sturzo, sau cum fusese și mai celebrul al centrului catolic german.

Gil Robles nu îndrăznește să ia frânele puterii printr-o coaliție cu agrarieni și cu monarhiști — și asta pentru că stînga și extrema stîngă declară sus și tare că nu vor tolera un ministru de dreapta deși are largi majorități parlamentare.

Tîmp de un an el se mîrginește să susțină la guvern partidul radical al d-lui Lerroux. Această politică de susținere nu putea dura însă la infinit, în toamna lui 1934 partidul obligă pe d-l Robles să intre în guvern.

Stînga își pune în practică amenințarea și astfel asistăm la sîngerosa încercare revoluționară din Octombrie-Noembrie 1934. Revolva este sdobîtită atât în Catalonia cât și în Asturia dar d-l Gil Robles n'are energia necesară unui șef în plin război civil.

Represiunea e moale. Azana scapă, Prieto scapă, Caballero scapă.

Aliatul său Lerroux nu vrea să se compromită, d-l Zamora nu vrea o dreaptă puternică. Astfel se scurge anul 1935, în hărțueli, în crize ministeriale spre a sfârși într'un mare scandal politico-financiar care compromite complet pe radicalii și pe șeful lor d-l Lerroux.

Acum intră în scenă d-l Alecala Zamora. El dizolvă Camera, incredințează guvernul unui intim al său Portelia Valadares și crede că, în noua cameră, dreapta — pierzând din mandate — se va echilibra cu stînga și astfel va fi el arbitral situației, pe care dela începuturile republicii n'o avusesse nici odată în mîna.

D-l Gil Robles protestează, acuză pe d. Zamora că a căleat constituția și-l amenință cu deștituirea în cazul realizării unei majorități de dreapta.

Dar toate calculele se dovedesc eronate.

Dreapta pierde din mandate fără a fi sdobîtită, dar radicalii d-lui Lerroux se prăbușesc catastrofal și astfel stînga capătă o largă majoritate.

Nu numai atît. Stînga își exploatează cu hotărîre victoria.

D-l Azana face ceia ce anunțase d-l Robles. Deși numai datorită dizolvării și noilor alegeri stînga fusese biruitoare, totuși Cortesurile declară că dizolvarea nu fusese necesară, blamează pe d-l Zamora și-l silesc să se retragă.

Astfel stînga are în mîna sa nu numai cortesurile și guvernul ci și președinția republicii.

Drumul ei e liber!

Dar acum vine întrebarea care stînga?

D-l Azana cu parlamentarii săi, cu lojile sale care vrea să creeze un regim după modelul celui francez sau d-l Largo Caballero cu sindicatele, cu strada, cu revoluția permanentă care vrea să creeze un regim după modelul celui rus.

Iată problema spaniolă în clipa de față. Ce se va întîmpla acum?

D-l Largo Caballero are multe șanse de parte sa. Hotărîrea, îndrăzneala, sindicatele, subsidiile Moscovei.

Are armata, poate avea armata sau poate debanda armata?

Vom avea o republică sovietică în Spania! are armată, nu reușește, nu pune mîna pe putere acum, atunci viitorul pare că-i va scapa din mîna.

Impotriva teroarei roșii, impotriva atacurilor, impotriva incendiatorilor de biserică reacțiunea începe să se producă.

Falanga spaniolă a lui Pri-mo de Rivera, fiul fostului dictator, a crescut formidabil în ultimul timp.

Decamdată fascismul spaniol stau la închisoare. Asta nu înseamnă însă nimic. Pot să iasă.

Capacitatea șefului lor nu s'a dovedit încă. Au dovedit însă un lucru: că știu să se bată și că știu să moară.

Și asta poate să însemne mult, mult mai mult decît discursurile d-lor Azana și Gil Robles.

Iată de ce săptămînile care vin pot fi hotărîtoare pentru soarta Spaniei.

Complicațiile europene și... Abisinia

note, contra-note, chestionare ș. a. m. d.

Prin urmare acesta-i stadiul actual al controversei renane, redusă la cea mai simplă a ei expresie: Germania, Franța, Marea Britanie.

Problema se complică însă infinit dacă legăm acum jocul britanic de cel italian. Spre surprinderea întregii lumi Ducele a reurlat succese sdobitoare și extrem de rapide în Abisinia.

Peste o zi, două, o săptămână Addis-Abeba va cădea. Lacul Tsana a fost de mult țtins, Gondarul a fost cucerit.

Aceste succese au surprins nu numai întreaga lume ci mai ales Anglia.

În momentul cînd s'a produs lovitura germană cancelariile și redacțiile europene au crezut că Anglia va fi silită să se dedice Europei și să accepte infrîngerea de pe podișurile abisiniene. Așa a crezut iarăși toată lumea.

În acest sens s'a declarat și a manevrat Quai d'Orsay-ul. S'a vorbit insistent de o ridicare a sancțiunilor, anti-italiene. Dar de astă dată a sosit rîndul Londrei să facă surprize.

Nu numai că Foreign Office-ului n'a acceptat ridicarea sancțiunilor ci și-a rezervat dreptul să ceară — la 11 Mai — întărirea lor iar tensiunea anglo-italiană a trecut brusc pe primul plan.

Unele cercuri franceze vîd în atitudinea amenințătoare a Marii Britanii numai o manevră menită să aducă pe primul plan războiul italo-abisimian pentru a trece în penumbră problema renană.

Alții cred însă că jocul britanic e mult mai serios.

Se pare că Marea Britanie nu se poate reșemna cu o Italie în coasta Sudanului, cu o Italie puternică în Marea Roșie și Mediterană, cu un prestigiu italian mult sporit față de un prestigiu britanic mult scăzut.

Deci Londra va face orice pentru a știrbi deplinătatea victoriei italiene.

Cum?

Politici britanice i-se oferă două căi pentru a sili Italia să se reintoarcă în Europa.

Una directă: agravarea sancțiunilor, asta presupune însă că Franța — condusă de stînga triumfătoare — s'ar alia complet politicei italiene.

Alta indirectă: incurajarea Germaniei spre a realiza Anschluss-ul de facto, prin instaurarea unui guvern național-socialist la Viena.

Ambele ipoteze transformă Berlinul în arbitru al politicei europene.

Intr'adevar dacă Parisul se angajează în politica sancționistă, Italia nu mai poate face față totdeodată pe Alpi și în Mediterană și nici nu poate părăsi Abisinia unde a vărsat sânge. Ea va fi silită să abandoneze Austria. Dacă Franța nu se realizează Londrei și aceasta incurajează Berlinul, atunci nimic nu mai poate opri național-socialismul la Viena.

Iată tragica dilemă a politicei franceze și iată ce complicații se pot ivi în politica Europeană în cazul în care Anglia e hotărîtită să-și joace serios jocul.

CARTE ȘI SUFLET

BĂLĂUÇA roman de D. Eugen Lovinescu

Nu vom face în această rubrică o cronică literară obișnuită. Nu vom lua toate cărțile care apar pe piața literară, ca să ne spunem părerile despre ele...

Fom și învinuim că pornim la cercetarea literară a unei cărți cu prejudecăți de valoare etnică, că facem conjunctive de planuri între etnic și literar. Teoria aceasta a conjunctivei de planuri, de care s-au servit în ultima vreme toți ideologii noștri...

Idea nu există în literatura bună luată în ea însăși. Există o bună literatură rusească sau o bună literatură franceză, sau — poate — o bună literatură românească...

Nu e milă de situația tristă a acestor oameni. Ei se cred, bieții, favorizorii unei lumi noi și nu știu că seamănă, în mare măsură, cu ultima sârcoare a unei lumi care se prăbușește...

Desi punctul de vedere al a-cetei cronici a noastre va fi: nu există literatură universal valabilă. Există o bună literatură românească, intrucât ea reprezintă sufletul românesc...

Pe aceste spuse, să trecem la Bălăuça d-lui Lovinescu.

D-l Lovinescu e mai scris un roman, acum un an: Mite, având ca personaj principal tot pe Eminescu...

Bălăuça e același Eminescu: amorț, pedant, banal. Romanul e plin de oameni mediocri: Caranda, Preuteșcu, Căpitănel Vornice, Porumbaru, Bodnărescu și alții. Eminescu e la fel cu toți. Mediocru ca și ceilalți...

Pe Preuteșcu îl înșală nevasta, pentru că e tipul fraierului care umblă amețit după dânsa, supus și fericit când e lângă ea. Dar are o scuză: că în mod real n'a văzut. Eminescu, însă, e înșelat de Veronica și totuși iubește la fel ca Preuteșcu...

Nu e milă de situația tristă a acestor oameni. Ei se cred, bieții, favorizorii unei lumi noi și nu știu că seamănă, în mare măsură, cu ultima sârcoare a unei lumi care se prăbușește...

Comuniștii nu știu să se despartă de idealurile lor. Ei se cred, bieții, favorizorii unei lumi noi și nu știu că seamănă, în mare măsură, cu ultima sârcoare a unei lumi care se prăbușește...

Nu e milă de situația tristă a acestor oameni. Ei se cred, bieții, favorizorii unei lumi noi și nu știu că seamănă, în mare măsură, cu ultima sârcoare a unei lumi care se prăbușește...

Nu e milă de situația tristă a acestor oameni. Ei se cred, bieții, favorizorii unei lumi noi și nu știu că seamănă, în mare măsură, cu ultima sârcoare a unei lumi care se prăbușește...

scu e terorizat de femeie, jintuit de obsesia ei, umil, plângător, ca un câine în călduri, chiar după ce a văzut. Și atunci nu mai e Eminescu, ci un idiot, un tip a cărui a-brutizare și supunere către femeie e degradantă...

Căci sarcină de creație denotă d-l Lovinescu, voind să realizeze un tip genial cu o astfel de iubire minoră!

Unde e măcar un moment de o-cesia în tot romanul? Ucc Eminescu e, dela început până la sfârșit, un medicru!

Unde e elanul acestuia ultim și dominant, în măcar un rând din imarurile voastre? La voi totul geme și scriște și se învanește. La voi nu s'arată nici o lumină pentru cei biruiți. Pentru lupta voastră nu e o isbărire...

Și statistici și filozofie și știință și economie... Toate bune. Dar Dumnezeu, Dumnezeu unde e răznicilor? În cruditate? În seriozitate? Vai voară, cărturarilor...

Clăd, hârșit de lepu, se destinde țâr-viu în noapte. Si dară unal dintre oameni laiar spune că s'abordați să plămbi prin el hălcia albușă...

Și aj vedea că poezia d-lui Paul Păun e total lipsită de esență, de lumină! Lupta voastră e rezolvată, e înlocuită și înlocuită. Voaă să lipsește să dădă și lumina, în lupta țâr-viu pe care o făcți. Pentru că sunteți prinți lupă în care sunți instinctiv că veți pieri...

Și dacă ar fi medicru, însă n'ar fi mult. Dar d-l Lovinescu îl co-boară sub mediocritate, la abrutizare, la degenerescență. Iață ce Lovinescu apare în pag. 12: «Șilit de atâtea ori să teară, la nevoe, i se strângea totuși gâtul și i se usca scapatal în gură; rīdica doar arătătorul dreptei, moș-măind mutește: — Mmm! și numai când se vedea cu cei zece crețari, de o cafea neagră, sângele își relua circulația normală...

Sau, la pag. 14, cu un: «— Mmm! gătuît, în care își prăvălea sufletul cu un car; cerea atunci cu o-chiul sfășietori, cu trup încovoiat de salcie plângătoare, cu brațe căzute, cu umilina întipărită în toată ființa lui».

«Vă-i temniță să ne 'aspăimânte, Nici chin, nici vijorul d'upman Și deom cădă cu toți iabii în frunte Nici dragă moartea pentru...»

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

Și dacă ar fi medicru, însă n'ar fi mult. Dar d-l Lovinescu îl co-boară sub mediocritate, la abrutizare, la degenerescență. Iață ce Lovinescu apare în pag. 12: «Șilit de atâtea ori să teară, la nevoe, i se strângea totuși gâtul și i se usca scapatal în gură; rīdica doar arătătorul dreptei, moș-măind mutește: — Mmm!

Sau, la pag. 14, cu un: «— Mmm! gătuît, în care își prăvălea sufletul cu un car; cerea atunci cu o-chiul sfășietori, cu trup încovoiat de salcie plângătoare, cu brațe căzute, cu umilina întipărită în toată ființa lui».

«Vă-i temniță să ne 'aspăimânte, Nici chin, nici vijorul d'upman Și deom cădă cu toți iabii în frunte Nici dragă moartea pentru...»

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

acost mmm, pentru că Lu-pa d. Lovinescu în roman? Mai ales că o cutol nelalocal lui. Eminescu ge-me nu când ar cerea euva doi crețari pentru o cafea, ci când îi cere lui Codrescu un avans din leața lui adică cerându-și omoște un drept al lui. Și totuși face: Mmm! E revoluțior! Este așa de ieșită din orice linie de creație, această at-titudine pretinsă eminesciană, încoș pentru a fi realizat-o, d-l Lovines-mu își dă un certificat de totală incapacitate, de sterilitate, de penurie intelectuală.

«Spune-mi drept, Samsoane, poate îți place Sorica? Dacă da, nu i-o mai las lui Mirane, ci ți-o trec ție». Sau despre Eminescu rămas în urmă cu o țâră: «Au ră-mas dinadins împredună și acum le e cum îi mai bine omului... Se puseș pe răs... unii susținem că Eminescu face și acum filozofie».

«Vă-i temniță să ne 'aspăimânte, Nici chin, nici vijorul d'upman Și deom cădă cu toți iabii în frunte Nici dragă moartea pentru...»

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

De aici totuși sfârșirea sufletului vostru. Voi sunteți nu numai înțezși în tonalitatea voastră afectivă, ci sunteți anchilozăți și ridicoli până în toate mișcările gândului vostru...

IE C O N O M I I A

IMPOZITE Pacea economică

de ALEXANDRU CONSTANT

Programul, aflat «cum magno clamore» în toamna lui 1933 de actualii guvernanti, ispita, mai ales, prin promisiunea unei simptoare degrevări a contribuabilului. Și într'adevăr, consecvența celui de al doilea Ministru de Finanțe din actuala epocă liberală a realizat unele suprimări în lunile de miere ale guvernării. Odată cu înscăunarea ministrului contemporan, care a inaugurat, grație unei inventivități juvenile, sistemul tobei fiscale, recomandările severe date comisiilor de impunere și agenților de urmărire au anulat cadourile nuptiale și majorat cifra totală a sarcinii fiscale, suportată de contribuabil. Și pentru necesități inexorabile prezente parcimoniosa septuagenarului contabil al Finanțelor publice și o ambiție crepusculară de echilibru îl frământa până la obsesie, a rectificat, pe ici, pe colo, veniturile statului, înființând și rotunjind o serie de impozite cu prilejul «Anului al III-lea» de realizări epocale.

Noile impozite sunt de o înduioșătoare modestie: 1%, 2%, 5%.

Totuș, trebuie să faci eforturi herculeane și să dispui de o iscăușenie ariadnică spre a isbuti să alcătuești un tablou exact și complet al noilor impuneri. Ermetismul, esoterismul

mul arti fiscal este apanajul exclusiv al ministrilor de finanțe. Pretenția de a calcula exact, aritmetic, proporția noilor impozite, ar fi o nebunie, deoarece nici chiar autorul lor nu o știe. Și nici n'ar fi de folos, deoarece aci interesează nu atât cât reușește statul să realizeze... teoretic din aceste impozite, ci în ce măsură se epuizează schilavul buget al contribuabilului anonim, de serie. Pentru că, în ultimă analiză, acesta este crucificatul, asupra căruia apasă și impozitele industriei naționale și ale comerțului... național și ale armatei suplimentare, parazitate pe această împrejurare, veniturile ce intră în safeurile aparențelor eroi fiscali.

În tabloul, credem incomplet, al noilor taxe din «Anul al III-lea» notăm:

1) **Legea pentru modificarea fondului de aviație, prin care taxele fixe percepute până în prezent pentru acest fond sunt sporite considerabil.**

Timbrul aviației este omniprezent, pe când aviația, ș'o mărturisim cu desăvârșire, nu-i prezentă decât... în occidente.

2) **Legea pentru instituirea unei taxe vamale statistice asupra mărfurilor scutite la import, prin care toate mărfurile astfel scutite se impun la o**

taxă de 2% din totalul drepturilor scutite.

3) **Legea pentru modificarea unor articole din legea umbrului. Modificarea este... pozitivă.**

4) **Legea pentru înființarea unor noi taxe de consumație, prin care țesăturile de lână și produsele de bază ale industriei metalurgice (fierul laminat, tabla) sunt impuse la taxe, cari se ridică, în unele cazuri, până la 60% ad valorem.**

5) **Impozitele și taxele din noua lege administrativă (taxa pe energia electrică și mecanică).**

6) **Taxele din legea pentru modernizarea drumurilor (5% pe tonă transportată).**

7) **Taxele asupra produselor petrolifere, majorate cu 20%.**

Toate aceste noi impozite, adăogate celor vechi, cari se execută «manu militari», au scumpit în mod considerabil prețurile, contra cărora contribuabilul consumator, abandonat de stat jocului liber al pieții, n'ar putea reacționa decât dezertând din organismul acestui stat. Pentru că, să se știe, un stat, care s'a situat exclusiv pe planul satisfacției materiale a cetățeanului, un stat economic, dacă nu parvine să realizeze un echilibru, după formula negustorească «do ut des», între ceea ce primește dela cetățean și ceea ce îi dă, nu merită cinstea nici unui sacrificiu!

La puține zile după ce memorandumul german, în chestiunea Locarno, a fost cunoscut de guvernul francez, acesta, prin Ministrul său de Externe, dl P. E. Flandin, a dat publicității un contra-memorand, intitulat «Plan de pace», care, în 25 de puncte, cuprinde propunerile franceze de organizare a păcii politice și economice.

Conceptul francez de pace, «pax gallica», e dat pe principiul securității colective sub egida Societății Națiunilor.

Garantia păcii franceze stă în consensul tuturor statelor; evitarea războiului, în caz de conflicte, prin discuție, vot și, eventual, tribunal internațional. Pacea franceză dorește, pe 25 ani, menținerea actualului statut teritorial în Europa.

De realizarea acestei păci politice depinde pacea economică, tratată în 6 puncte din «Plan». Principala preocupare, aci, este largirea dezbucelor economice. Și interesant, în această privință, este punctul 20, unde se propune revizuirea unor anumite statute coloniale, nu în domeniul suveranității politice, ci din punctul de vedere al egalității de drepturi economice și al cooperării de credite între statele europene etc.

Se încearcă, de către guvernul francez, o disjungere a politicii de economic, cu repunerea ultimului sub semnul liberalismului. Se tinde la un regim colonial liberalist, care să satisfacă nevoile de expansiune economică ale Germaniei și Italiei.

În ce măsură este realizabil un atare plan economic? În primul rând, condiționarea lui de prealabila instituire a păcii politice tip francez constituie o dificultate foarte serioasă. Evident că pacea economică nu poate exista fără pacea politică.

Dar această pace politică împacă toate părțile spre a fi posibilă? În al doilea rând, egalitatea de drepturi economice în colonii, o egalitate sinceră, periclitează suveranitatea politică acolo, deci pacea în Europa. E recunoscut rolul determinant în orientarea politică a statelor jucat de relațiile

lor economice; e recunoscut și asemeni influența politică internă facilitată de preponderanța economică.

Iată deci credem că «Planul de pace» francez, dacă e

animat de intenții nobile în privința problemelor economice, n'are nici o șansă de realizare. El aparține seriei de «Planuri», concepute și avortate pe malul lucului Leman.

Institutul românesc de conjunctură

În ultimele zile, s'a autentificat la Trib. Ilfov S. Notariat actual

ne, prin interpuș, de orientarea științifică a «Asociației. Noua «Asociație» se pretinde necesară și mai utilă decât «Institutul Românesc de Conjunctură», pe care o companie perfidă de șoaptă și intrigă talmdică, a încercat să-l discrediteze.

Atragom atenția celor, cari au o răspundere în economia națională și în destinul «Institutului de Conjunctură», că ceea ce se încearcă acolo, în culisele intereselor inavabile, periclitează și economia țării și mai cu seamă, prestigiul științei economice. E încă timpul să se ia măsuri pentru a se împiedica o operă de șantaj, politică și comunism într'un pretins laborator de știință.

Noi știm că ceea ce a determinat «conflictul» de la «Institutul de Conjunctură» între domni de la «Asociația românească pentru studiul Conjuncturii», și conducerea «Institutului» a fost tocmai pericolul a luncare a acestuia, prin manevra unora, pe panta teoriilor bolșevizante.

Reluarea activității la Institut este mai imperioasă ca oricând.

Constitutiv și Statutele unei «Asociații românești pentru studiul Conjuncturii». Printre membrii fondatori figurează, alături de Paul Sterian, H. Silber, Mircea Vulcănescu, d-nii Virgil Madgearu, Victor Bădulescu, Alexandru Neagu și Cezar Popescu. S'a încercat a se capta toate bunăvoiențele actualului și viitorului regim politic, precum și bunăvoiențele permanente ale Ministerelor economice.

Alfăm că finanțarea «Asociației» este asigurată de un personaj cu un rol preponderant în industria țării, un personaj având afinități recente cu girantul politic al Asociației. Acest personaj, care ține să rămână anonim, va dispu-

Redevențe, armament și alianțe

Odiseea redevențelor de petrol ale Statului este de o nebănuită semnificație în luminarea bazelor politice noastre externe.

Pentru a proceda sistematic, vom fixa întâiu datele problemei.

În acordul de plăți stabilit, după laborioase pertractări, între guvernul român și cel francez, cu trei luni în urmă, s'au fixat două obiective, asupra cărora principial părțile contractante s'au înțeles:

1. Să se creeze posibilitatea pentru România de a-și plăti — mai exact de a-și transfera — cuponul datoriei publice în Franța și creditorii particulari, adică importul de acolo;

2. Să se înlesnească plata materialului de război comandat în Franța.

Pentru atingerea primului obiectiv, s'au stabilit anumite cote din cifra exportului nostru spre această țară: 45% pentru plata importului din Franța, 5% pentru arimate și 50% pentru plata cuponului. Negocierile duseră la acceptarea, din partea guvernului francez, a unei majorări a cotei importului din România, condiție primordială a plăților noastre către Franța.

Punctul al doilea al acordului a ridicat însă dificultăți, ce par irezolvabile. Spre a plăti armamentul comandat în Franța, guvernul nostru s'a oferit, iar cel francez a convenit, să-și vândă pe 12 ani redevențele sale de petrol, adică circa 750 mii tone anual. Redevențele de petrol constituiau, pentru guvernul francez, numai o garanție a posibilității de operare a acordului. Căci, în realitate, guvernul francez nu se angajă la nimic: el da numai agremental unei societăți franceze, «Petrofina», să trateze modurile practice ale vânzării și, prin intermediul ei, să primească,

în franci, plata ratelor anuale pentru armament. Refuză însă net să accepte importul suplimentar al celor 750 mii tone țineu, rafinat la noi în țară; ar fi acceptat importul lui în stare brută spre a-l rafina în Franța. S'a recurs atunci la altă soluție: Soc. «Petrofina» să cumpere țineu brut dela stat, la prețul bursei, să-l revândă apoi, la acelaș preț, societăților petrolifere românești, care să-l plătească în deizve forte. Avantajul societăților petrolifere ar fi în plusul de preț ce obțin prin faptul că revând produsele rafinate în rafinăriile proprii. Dar o nouă dificultate naște: vor putea societățile românești să vândă, pe deizve forte, aceste produse? Adică, au dezușe în statele cu deizve forte pentru acest supliment de export? Franța refuză orice import suplimentar. Mai mult chiar, în anul acesta, importul de petrol românesc a fost redus cu peste 50% (16 milioane fr. în Ian. Februarie 1936, față de 34 milioane în Ian. Febr. 1935), marcând o tot atât de importantă scădere a valorii întregului import din România.

Spre a se acoperi împotriva acestor riscuri de comercializare, societățile petrolifere românești, cari intră în combinație, prind un rabat asupra prețului între 5%-10%, ceea ce reprezintă un soc. «Petrofina» nu acceptă. Înde irae...

De peste două luni se trasează la București pe această temă. De tot atât timp, acordul plăților, condiționat abil de acordul practic al redevențelor, nu funcționează. Iar importul francez dela noi scade masiv. Între timp, atmosfera internațională se încălzește, războiul amenință și noi batem zadarnic, cu petrol greu și... rafinat, la porțile alianțelor pentru armament.

Noi n'am cerut alianțelor noastre, cari ne dictează politica internă și externă, pomană, fiindcă suntem destul de mândri: am cerut arme contra unui echivalent atât de prețios astăzi, am cerut, în definitiv, întărirea noastră pentru sprijinul politicii lor internaționale.

Dacă am nota că, în acelaș timp, Franța exportă imense cantități de materii prime în Germania, permițând acesteia o rapidă înarmare, se caracterizează mai precis generozitatea alianțelor noastre.

Departa. în Extremul Orient, două mari puteri politice, două regimuri substanțial diferite, se înfruntă: Japonia capitalistă și Rusia sovietică.

Sunt două regimuri politico-sociale contradictorii. Legitimarea lor este interesantă și caracteristică: Japonia produce umitor, în toate compartimentele economice, invadând lumea cu produse ieftine și mai ales, de calitate; Rusia sovietică produce... planuri ciucinale și o vastă literatură economică și statistică, exportă agenți comunisti și importă capitalurile burghize.

În timp ce Japonia a cucerit Europa cu produsele sale metalice, textile și de sticlă de o calitate și la prețuri, cari au provocat panica pe cele mai vechi piețe, cu tradiție seculară și monopol recunoscut (Elveția pentru ceasornice, Germania pentru produse electrice, Anglia pentru textile), pontiful misteriosului Kremlin trimite același luni, colecția de cifre, «U. R. S. S. en chiffres», a imenselor realizări economice ale comunismului. Și pe când demonstrația niponă este o palpabilă realitate, secunda este un bluff, recunoscut fiind după măturarea unui serios cunoscător al situației, Felix Djerjinsky, că statistici-

cienii comunisti sunt toți mincinoși profesionali.

Pentru a nu pluti în vagul afirmației, iată și cifrele:

Exportul japonez a crescut de la 1.279 milioane yen, în 1931, la 1.932 milioane, în 1933. Numai exportul tuburilor de fontă înregistra o creștere cantitativă de 33 ori superioară în 1933 față de 1929 (17 milioane tone în 1933 și 541.310 tone în 1929). Iar prețurile, la cari se vând, pe piețele europene, produsele emise în Japonia, elimină concurența celor mai ieftine produse occidentale. Astfel, ceasornicele japoneze se vând, pe piața elvețiană, cu 36 lire kilogramul; bicicletele, pe piața Amsterdamului, cu 5 florini bucată; lampa electrică, pe piața Berlinului, cu 2 pfenniști, etc.

În urma mecanizării industriei japoneze, randamentul a crescut uluitor: între 1927 și 1933, producția de mătase a unui lucrător, pe semestru, crește de la 11.370 metri la 21.823. Și mătasea este japoneză, fără egal în lume!

În U. R. S. S., cifrele prezentate de Moscova sunt trucate sau neconcludente. Prezentările statistice moscovite pun față în față cifrele din 1913, ale regimului țarist și cele de astăzi, ale Edenului sovietic. Trecând peste faptul că, între

1913 și 1935, toate țările din lume, indiferent de regim politic, au făcut progrese în economic, depășind orice înclupuire, ceea ce ar putea să le justifice regimurile politico-sociale, cel puțin tot atât cât se justifică sovietismul prin realizările sale economice din acest interval, conducătorii comunisti fac abstracție, în calculele lor, de coeficientul de progres tehnic, care revine evoluției universale, și consideră toate realizările ca lucrând din virtuțile regimului comunist.

În al doilea rând, recur la o serie de abilități, cari se pot ușor demasca: astfel, după statistica oficială, venitul național a crescut de la 20 miliarde ruble, în 1913, la 55½ miliarde în 1935. În realitate, venitul a descreșcut, cele două categorii de ruble, rubla «1913» și rubla «1935» fiind două unități monetare, cu o bază aur foarte distantată.

Acolo unde confruntările nu convin, statisticienii G. P. U.-ului tac. Iată un caz: În 1914, Rusia țaristă a fabricat 1.500 locomotive și 43.000 vagoane de marfă; în 1935, numai 1.330 locomotive și 38.000 vagoane.

Cifrele prezentate pentru agricultura nu jiu seama de creșterea populației, de la 139 milioane la 171 milioane. Randamentul la

hectar a scăzut, pentru grâu cu 4% față de pravoslavnicile vremuri țariste, în timp ce în alte țări... burghize (Argentina, Australia, Italia, Germania) cresc cu 30% și 60%.

Exportul total cade, în 1935, la 800 milioane franci aur, de la 3.955 milioane cât se cifra în 1913, iar tonajul mărfurilor, transportate sub pavilion rus, de la 41.500 milioane tone, în 1913, la 34.500 milioane în 1935.

Dacă ne întrebăm asupra cauzelor acestor situații, ele sunt ușor de identificate: Prosperitatea japoneză nu se datorește nici nivelului scăzut al salariilor, cum vor să acrediteze comunistii, nici decăderea monetei, ci, după cum afirmă severul Snowden, perfecționii randamentului și organizației.

De partea cealaltă, înfăptuirile reale, cari nu sunt extraordinare, sunt un produs al vremii; ele ar fi fost aceleași, poate superioare, sub un regim țarist. În schimb, ficțiunile statistice acoperă golul, cari se datorează exclusiv regimului politic și social.

Departa. în Extremul Orient, o luptă surdă s'a încins pentru suptarea unuia din cele două regimuri: comunist sau capitalist. Realizările lor măturăseșe forța și victoria finală.

Congresul generației mișcării studentești

de Ion I. Moța

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”
Ateni, 20 aprilie

Că dispăruți între două luni.

Acosta a fost semnificativă mișcarea națională studentească din 1934, această a fost o mișcare națională, răspândită în toate țările care au participat la conferința de pace la Locarno.

Când această mișcare va fi ajunsa la birou, iar așa Regele la birou și.

La telegrama omagială a congresului, M. S. Regele a trimis următorul răspuns:

D-lui ION I. MOȚA

Președintele Comitetului Asociației Generale Studentești Leon M. S. Regele mulțumesc pentru asigurările de devotament exprimate din partea congresului asociației.

Ministrul Educației
General Adjutant ILAȘEVICI

MOTIUNEA

CONGRESULUI ANUAL AL ASOCIAȚIEI „GENERATIA MIȘCĂRII STUDENTEȘTI”
din zilele de 18 și 19 Aprilie 1934.

Asociația studentă Mișcării Studentești tinută în cel de al III-lea Congres anual, la București, în zilele de 18 și 19 Aprilie 1934, a adoptat o serie de hotărâri importante în ceea ce privește:

1. Congresul consideră un act de neîncredere în guvernul român, în primul rând în ceea ce privește politica sa externă și internă, și în al doilea rând în ceea ce privește politica sa culturală și științifică.

2. Congresul consideră că politica externă și internă a guvernului român este în totală contradicție cu interesele naționale și că, în primul rând, guvernul român nu este în măsură să garanteze integritatea teritorială și independența politică a țării.

3. Congresul consideră că politica culturală și științifică a guvernului român este în totală contradicție cu interesele naționale și că, în primul rând, guvernul român nu este în măsură să garanteze dezvoltarea culturală și științifică a țării.

mentul se va schimba în prim termen, se va putea spune și despre statutul acestei mișcări studentești:

și dispăruți în două zile... Fără îndoială, a unei unități de acțiune, a unei solidarități de toate.

Esti de al doilea Congres anual al forțelor educative și culturale ale generației naționale studentești a secolului XIX, grupat în Asociația „Generația Mișcării Studentești” a avut ca scop să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

Carența Justiției?

de Alexandru Ciocănuț

Principala caracteristică a mișcării studentești din România este că ea este o mișcare națională, răspândită în toate țările care au participat la conferința de pace la Locarno.

Fără îndoială, a unei unități de acțiune, a unei solidarități de toate.

Esti de al doilea Congres anual al forțelor educative și culturale ale generației naționale studentești a secolului XIX, grupat în Asociația „Generația Mișcării Studentești” a avut ca scop să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

Principala caracteristică a mișcării studentești din România este că ea este o mișcare națională, răspândită în toate țările care au participat la conferința de pace la Locarno.

Fără îndoială, a unei unități de acțiune, a unei solidarități de toate.

Esti de al doilea Congres anual al forțelor educative și culturale ale generației naționale studentești a secolului XIX, grupat în Asociația „Generația Mișcării Studentești” a avut ca scop să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

Manifestul revoluției naționale

de H. C. Ambrase

Principala caracteristică a mișcării studentești din România este că ea este o mișcare națională, răspândită în toate țările care au participat la conferința de pace la Locarno.

Fără îndoială, a unei unități de acțiune, a unei solidarități de toate.

Esti de al doilea Congres anual al forțelor educative și culturale ale generației naționale studentești a secolului XIX, grupat în Asociația „Generația Mișcării Studentești” a avut ca scop să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

Principala caracteristică a mișcării studentești din România este că ea este o mișcare națională, răspândită în toate țările care au participat la conferința de pace la Locarno.

Fără îndoială, a unei unități de acțiune, a unei solidarități de toate.

Esti de al doilea Congres anual al forțelor educative și culturale ale generației naționale studentești a secolului XIX, grupat în Asociația „Generația Mișcării Studentești” a avut ca scop să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească și să se realizeze o mișcare națională studentească.

ION I. MOȚA

Cranii de lemn

Copie după tabloul lui Ștefan Lăpuș, din anul 1865, care reprezintă un soldat român din timpul războiului de independență.

În zilele noastre, după ce s-a războiul, și în zilele noastre, după ce s-a războiul, și în zilele noastre, după ce s-a războiul.

CIII

- Rândulala
- Leonar
- Revista Mea
- Insemnări Sociologice
- Orientări

CIIII

- Siele pentru leagăn
- Poeme de Madu luy

La începutul lunii Mai va apărea cartea camaradului Gabriel Balănescu „Satul Daba”

Tineretul Ardelean

Continuare din pag. 4-5

deși, înțeles, gând, simț, via culturală, trăiește... „Dimplicite și fără să discutați plin de recunoștință față de democrația ardeleană și față de tineretul ardelean care a fost cel care a adus în lume...”

Ultimul discurs al d-lui Victor Isănduț

Din boxă la amvon

„Sunt așezat sub tăcută în fața țării, a țării în ultimul termen a țării... Într-o țară în care nu există decât o mișcare națională...”

„Frontul este o mișcare națională și este o mișcare națională și este o mișcare națională...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Sunt așezat sub tăcută în fața țării, a țării în ultimul termen a țării... Într-o țară în care nu există decât o mișcare națională...”

„Frontul este o mișcare națională și este o mișcare națională și este o mișcare națională...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

Ce vrei Domnule?

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”

„Când se deschide în fața noastră această mișcare studentească, ea nu este decât o prelungire a mișcării noastre naționale...”